

Sygn. akt I UK 182/14

POSTANOWIENIE

Dnia 4 listopada 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wrębiakowska-Marzec

w sprawie z odwołania J. P.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w P.
o wysokość emerytury oraz ustalenie nieistnienia obowiązku ubezpieczenia
społecznego,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 4 listopada 2014 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 8 stycznia 2014 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 8 stycznia 2014 r. Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację J.P. od wyroków: 1) z dnia 4 kwietnia 2013 r., III U (...), którym Sąd Okręgowy w O. oddalił odwołanie wnioskodawcy od decyzji z dnia 18 listopada 2011 r. i z dnia 2 grudnia 2012 r. Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w P. zmniejszającej wysokość pobieranej przez wnioskodawcę emerytury oraz 2) z dnia 4 kwietnia 2013 r., III U (...), którym Sąd Okręgowy w O. oddalił odwołanie wnioskodawcy od decyzji organu rentowego z dnia 9 lutego 2012 r. stwierdzającej podleganie wnioskodawcy obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej w okresie od 1 stycznia 2003 r. do 31 marca 2003 r.

W skardze kasacyjnej wnioskodawca zaskarżył powyższy wyrok w całości i zarzucił: 1) naruszenie przepisów postępowania, a to art. 328 § 2 k.p.c., przez pominięcie faktu, że organ rentowy ustalił ostatecznie w prawomocnej decyzji okres składkowy na 39 lat i 1 miesiąc, co prowadzi do uznania, że w miesiącu styczniu 2003 r. skarżący podlegał ubezpieczeniu ze stosunku pracy; 2) naruszenie przepisów postępowania administracyjnego, przez „nieuchylenie bądź zmianę prawomocnej decyzji emerytalnej, bądź niestwierdzenie jej nieważności (art. 154-163 k.p.c.), jak również braku przesłanek do wznowienia postępowania (art. 145-153 k.p.a.), co oznacza, że decyzja emerytalna uwzględniająca okres składkowy za miesiąc styczeń 2003 r. stanowi o prawie nabytym”; 3) naruszenie prawa materialnego w postaci art. 22⁶ ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych, przez pominięcie zasady, że „składki na ubezpieczenie społeczne opłaca pracodawca gdyż w miesiącu styczniu 2003 r. pozostawałem w stosunku pracy”; 4) art. 6 ust. 1 pkt 5 oraz art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, przez zastosowanie wyżej wymienionego przypisu w brzmieniu ustawy według tekstu jednolitego z 2009 r. (Dz.U. Nr 205, poz. 1585 ze zm.) w sytuacji faktycznej i prawnej odnoszącej się do miesiąca stycznia 2003 r., co skutkowało wydaniem błędnego orzeczenia.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku „poprzez uchylenie zaskarżonych decyzji z dnia 18 listopada 2011 r. i z dnia 2 grudnia 2011 r. i ustalenie, że w miesiącu styczniu 2003 r. podlegał pracowniczemu ubezpieczeniu społecznemu ze wszystkimi tego stanu rzeczy konsekwencjami”.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący uzasadnił powołaniem się na art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., wskazując na, po pierwsze - kontrowersyjność systemu informatycznego ZUS, po drugie - naruszenie „zasady Trybunału Konstytucyjnego nienaruszalności praw nabytych”; po trzecie - „naruszenie systemu prawa” poprzez pominięcie art. 22⁶ ustawy o radcach prawnych oraz „naruszenie konstytucyjnej zasady wynikającej z treści art. 87-88”; po czwarte - naruszenie zasady równego traktowania przez władze publiczne oraz sądownictwo („art. 38 ust. 11 i art. 45 Konstytucji”).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Przepis art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaga, aby wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania stanowił odrębny element pisma niezależny od przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c.). Uzasadnienie wniosku natomiast powinno nawiązywać do przesłanek przyjęcia skargi do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, 3) zachodzi nieważność postępowania lub 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Spełnienie wymagania z art. 398⁴ § 2 k.p.c. powinno zatem przybrać formę wyodrębnionego wyводу prawnego, w którym skarżący wskaże, jakie występujące w sprawie okoliczności pozwalają na uwzględnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jednocześnie uzasadni, dlaczego odpowiadają one ustawowemu katalogowi przesłanek.

Powołanie się przez skarżącego na art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. oznacza, że odwołuje się on do oczywistej zasadności skargi kasacyjnej jako okoliczności uzasadniającej zaangażowanie Sądu Najwyższego w jej rozpoznanie. Skarżący jednak pomija, że z przepisu tego wynika konieczność nie tylko powołania się na okoliczność, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ale również wykazania, że przesłanka ta rzeczywiście zachodzi. Oznacza to, że skarżący musi wskazać, w czym - w jego ocenie - wyraża się „oczywistość” zasadności skargi oraz podać argumenty wykazujące, że rzeczywiście skarga jest uzasadniona w sposób oczywisty. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi bowiem wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, czyli że jej zarzuty są zasadne „na pierwszy rzut oka” (*prima facie*) i w sposób oczywisty prowadzą do uznania zaskarżonego wyroku za błędny i jego wzruszenia (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531; z dnia 27 marca 2012 r., III PK 79/11, LEX nr 1215619; z dnia 18 lutego 2013 r., II UK 308/12, LEX nr 1472273; z dnia 11 marca 2014 r., III SK 65/13, LEX nr 1463900). Jest tak dlatego, że o ile dla

uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, iż jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania koniecznej jest wykazanie kwalifikowanej podstawy naruszenia prawa materialnego lub procesowego widocznej przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez wdawania się w pogłębioną analizę prawną. Z tego względu przyjmuje się, że nie spełnia tego wymagania odwołanie się do podstaw kasacyjnych i opatrzenie zawartego tam zarzutu dodatkowo mianem rażącego, ewidentnego, kwalifikowanego lub oczywistego, jeżeli nie zostanie wykazane, w czym przejawia się oczywistość wydania wadliwego orzeczenia.

Skarżący nie odnosi się do tak rozumianej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na jej oczywistą zasadność. Po pierwsze - odwoływanie się przez niego do zasad konstytucyjnych wynikających ze wskazanych przepisów ustawy zasadniczej jest bezprzedmiotowe, skoro skarżący nie podnosi zarzutu ich naruszenia w podstawach kasacyjnych (ubocznie należy zauważyć, że Konstytucja RP nie zawiera przepisu art. 38 ust. 11), a po drugie - skarżący nie przeprowadza jakiegokolwiek wywodu jurydycznego zmierzającego do wykazania, że wskazywana przez niego obraza art. 22⁶ ustawy o radcach prawnych miałaby spowodować wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Wywody skarżącego wskazują, że w istocie zmierza on do zajęcia przez Sąd Najwyższy stanowiska co do zarzutów postawionych zaskarżonemu wyrokowi w ramach podstaw kasacyjnych, jednakże taka okoliczność nie stanowi przesłanki uzasadniającej zaangażowanie Sądu Najwyższego.

Z tych względów na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.